

Marek 4,30-34. Salvátor 18.7.2021

Také řekl: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyháší tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejich stínu.“ V mnoha takových podobenstvích k nim mluvil, tak jak mohli rozumět. Bez podobenství k nim nemluvil, ale v soukromí svým učedníkům všecko vykládal.

Když nám Ježíš vypráví podobenství Božího království - učí nás vlastně "slyšet travu růst". Učí důvěře, že Boží setba byla doopravdy do našeho světa zasetá, že už klíčí a vystrkuje své výhonky. A tak i uprostřed nejistot, vykojení, zastřených výhledů, co na nás přijdou, otevírá výhled. Výhled příchodu rozhodujícímu – k Příchodu.

A když Ježíš vypráví svá podobenství, bere nás sebou do prostoru té zvláštní vnímavosti, která nám obvykle zůstává skrytá. Překrývají ji běžné životní zkušenosti – hluk a lomoz každodenního provozu – zprávy o tom, co kde přišlo za příval – křiky a hesla těch, které je nejvíc vidět a slyšet – výbuchy lidské zloby a nenávisti. Anebo bychom mohli začít z opačného konce – tu vnímavost v neposlední řadě zakrývají naše vlastní představy, kdo to je Bůh, co je zač jeho dílo, a co je na jeho díle (a tudíž i našem životě) to pravé ořechové. Z toho všeho a od toho všeho nás Ježíš bere sebou. I proto nezůstává jen u jednoho či dvou příjmů. Když chce tu vnímavost probudit a rozvinout, jen dovykládá jedno podobenství, už pokračuje dalším:

K čemu bychom ještě mohli přirovnat Boží království? Na čem ještě ukázat, oč tu jde? Je to s ním třeba **jako s hořčičným semínkem**. Hořčičí, tou byli Ježíšovi posluchači zvyklí osívat kraje pole (dneska bychom klidně mohli říci třeba meze či rumiště). Nenáročná, životaschopná rostlina. V těch krajích dorůstá velikosti přerostlého křoví, jakému se u nás daří právě na neudržovaných koutech pozemků a rumištích. Nic kdovíjak ušlechtilého, ale např. tu rádi hnízdí ptáci.

Přičemž ten živelný růst začíná v tomto případě z příslušně přavého semínka. Nejmenšího ze všech. Kamkoli upadnou, jistojistě se ujmou. Rostou, až přerostou nejen obilí, ale i nejrůznější plevele a bodláky. A nakonec vytvoří i ten úkryt pro ptactvo nebeské.

A právě takhle je to s Božím královstvím. Možná vám zprvu připadá jeho důvěryhodnost a význam podobě titěrné či málo důvěryhodné, jako je titěrné zrno hořčice. Koneckonců, nač setba svobody, když ji lidé dovedou využít leda k tomu, aby bezohledně prosazovali svou, nebo aby se rozbujele právo silnějšího? Nač setba lásky a milosrdenství, když ji určitě přerostou a zadusí projekty na zaručený úspěch, zbohatnutí a život, který žijí jedině pro sebe a podle sebe? Nač příběhy a písničky o Boží blízkosti pro ztrápené a chudé, když se čím jako jediný správný názor dál hlasitěji prosazuje, že se každý má umět postarat

sám sebe, a když to nedokáže, je to jeho problém? Nač víra, že s Ježíšem přichází do našeho světa Boží vláda, když lidským srdcím masově vládnou nabídky vypěkných reklamních týpků, co vám nabídnou a prodají zdraví, dovolenou, správné vzdělání i jedinou správnou politiku? Nač vyhlížet mesiáše, co se narodil v prťavém Betlémě a skončil na místě tak nevábném jako je popraviště, když se před oči i do uší tlačí tolik výrobců pohody a zaručeného štěstí, zdraví a dlouhých let, navíc ještě s příslušnou slevou? Není Boží království ve srovnání s tím vším nejen chudý příbuzný, ale přímo titěrně malicherná a zoufale snadno přehlédnutelná zbytečnost?

Ptáte se, jak to je s Božím královstvím? Jako s hořčičným zrnem. Je nejmenší ze všech. Na začátku se může jevit jako ta nejsnadněji přehlédnutelná zbytečnost. Ale není to žádná skleníková křehotinka... Ta titěrnost se chytne kdekoli – roste – a nakonec přeroste úplně všechno, takže ptáci bezpečně hnízdí v jeho větvích... Možná nám dnešní podobenství připomene tu báseň, jejíž autor se stává menším, až bude nejmenším na celém světě. Ale ona miniaturnost tu není výhledem ani cílem. Boží království nechce být jakousi bonsají, zakrslou obskurností, kterou sice lidé budou obdivovat, ale která nemá skutečná ani trvalý vliv na jejich život. Když nás Ježíš učí slyšet tuhle hořčičí růst, máme poznat – její krása a síla spočívá v tom, že se ujme, roste a nakonec doroste takových rozměrů, že se stane dobrým a bezpečným domovem každému zájemci.

Mezitím ovšem může mít to skrytě rostoucí hořčičné semínko dobrý, ba přímo polidšťující dopad na to, jak my sami vnímáme různé přerostlé obry. Nemyslím ani tak bolševníky – ale takové ty obří a jakoby neporazitelné, pod jejichž ochranou či protekcí jakoby hnízdíme v této časnosti.

Vyústění toho Ježíšova podobenství do obrazu stromu, v jehož větvích hnízdí ptactvo všeho druhu, totiž zní uchu posluchače znalého Szních svědků hodně povědomě.

Strom, to byl ve starověku obraz panovnického rodu, královské říše, a čím měl víc pater a větví, tím mohutnější impérium představoval. A ti ptáci hnízdící ve větvích, to byl více či méně propagandistický obraz, který skrýval protektorát, tedy ovládnutí menších a slabších národů a společenství. A čím větší velikán, tím snáze taková říše a její představitelé propadnou dojmům, že jejich strom poroste až do nebe.

Dodneška se tihle velikáni se rádi tváří, že zásadně ovlivňují náš život a jeho jistoty. Ať už to jsou nadnárodní firmy, přelévající své peníze z jednoho koutu světa do druhého, mocné hospodářské spletnice bank, výrobců hnojiv či developerů, propletených s novinami, televizí a rádií, jejichž zpravodajství umí účinně určovat, čím lidé žijí a koho považují za toho nejlepšího protektora. Každopádně si poměrně dost lidí bude vždycky myslet, že tyhle mocně vzrostlé, či přerostlé molochy dávají konečnou podobu starostem i radostem běžného žití. Určují ceny, míru nezaměstnanosti, kurz koruny, hýbou s

politikou – a taky určují, čeho se strachovat a v co či koho naopak doufat, pod čí ochranu se „uchýlit“.

Boží království strhává těmhle všeporůstajícím, metastázujícím velikánům masku jejich všemohoucnosti. Když totiž - díky Ježíšovým příběhům - slyšíš trávu, resp. hořčičné semínko růst, **otevře se ti docela jinačí výhled.** Životem a světem nevládnou vposledu tihle obři a veleobři. Nemusíš si od nich nechat diktovat, v čem spočívají tvé vyhlídky. Nemusíš sdílet falešné hodnoty, které často předkládají jako ty jediné pravé. Můžeš si v klidu hledět, kde vyrůstá tichá a nenápadná setba království, jemuž Ježíš sloužil do roztrhání těla. Hledat jeho spravedlnost – a v jeho budoucí, slíbené, teprve ohlášené velikosti vidět bezpečné zakotvení svého životního směřování – svých zápasů prohraných i vyhraných – svého usilování – i svou radost, pokoj, spočinutí.

Až Ježíš dovypráví tenhle příběh, pozve na tu loď, kde přitom sedí a odkud vyučuje, i učedníky. Vydají se na moře – posléze rozbouřené podobně jako klima, do něhož jsme vstoupili. Ježíš v té bouři bude klidně spát, jako by tím naznačoval – už jsem vám o předivné moci té podivuhodně rostoucí Boží vlády oznámil dost. Dost na to, abyste sami zvládli i všelijaké přívaly. Ať už mají podobu zdivočelé lidské pýchy – anebo bouře lidských strachů, jejich šikovných strůjců a podporovatelů. Už víte dost, abyste nepodléhali dojmu, že jste takovému bouření vydáni napospas. Už víte dost, a já si můžu dát oraz. Ten Ježíšův spánek přitom jen podtrhuje, jak důležitou výzvou to kázání o Božím království bylo: Čemu budete teď – uprostřed všeho bouření víc věřit vy?
Amen.

Mk 4,30-34 Salvátor 18.7.21

Píseň: 649

In: Hospodin kraluje! Zajásej, země, raduj se, ostrovů množství! Oblak a mrákota jsou kolem něho, spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu. Nebesa hlásají jeho spravedlnost a všechny národy vidí jeho slávu. (Ž 97,1-4.6)

Píseň 97

Modlitba

Tvé světlo vzchází Pane, a my jsme zváni to vítat, vyzpívat, a nechat jím prosvítit své životy. Tvé království přichází - a všude kde roste, sílí spravedlnost, bezradní potkávají naději, vyděšení pokoj, životy bez cíle a zázemí bezpečný domov. Děkujeme, že tohle přicházení znamená tak nadějně vyhlídky - a že ty sám přemáháš a odstraňuješ vše, co bere radost, chuť žít, zápasit o věrnost tobě, sloužit bližním, vyhlížet tvé království, moc a slávu. Prosíme, z našeho srdce odstraň překážky, odplav zahořklost a nedověru – vyžeň paniku a úzkosti, vysvoboť ze strachu – a naplň nás vírou, která tebe vyhlídí, tobě slouží a tebe vyznává, dokud ty sám nepřijdeš - a tvé království s tebou. Amen.

1. čtení Daniel 4,16-29

Píseň Sv 360 (V nebi je trůn)

kázání

Píseň 632

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)

Dej růst víře v srdcích znavených – vyprahlých – kdysi nadšených – zklamaných – ustrašených – naplněných bolestí. Posiluj i víru silných, pevných víru opor. *Kyrie eleison*

Nás, učedníky království chraň před pocitem méněcennosti – malomyslným přesvědčením, že tvé království je zbytečností – za nic nestojí a nic nezmůže. *Kyrie eleison*

Přicházej jako naděje – pomoc – síla k novým začátkům na místa postižená katastrofami v německu i v Česku. *Kyrie eleison*

Církvi dávej moudrost, odvahu – ochotu ke službě – stát za slabými a utištěnými – stavět se do cesty těm, jejichž moc přerůstá do nebeských výšin. *Kyrie eleison*

Otče náš

Poslání Mt 6,31-33

Požehnání

Bůh naděje necht' vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře - aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen

Píseň 423,4-5